

Acest an omagial a fost marcat prin acțiuni și manifestări locale și naționale media, publicistice, conferințe, întruniri, simpozioane, seminarii și concursuri.

Și elevii din Colegiul Național "Unirea" Brașov, s-au înscris la Concursul Național "ICOANA ȘI ȘCOALA MĂRTURISIRII" 2017, coordonați de prof. Borșan Gabriela, obținând mai multe premii, la nivelul protopopiatelor județului Brașov:

- Secțiunea literară:
 - Premiul I - Enea Dragoș Florin, cls.a XI-a D - portofoliul "Mărturisire și icoană"
 - Premiul I – Moroiu Tania, cls. a X-a E - portofoliul "Drumul meu spre Tine"
- Secțiunea multimedia :
 - Premiul I – Lorentz Andrei, cls. a XI-a A
 - Premiul II - Enea Dragoș Florin, cls.a XI-a D
 - Premiul III – Moroiu Tania, cls. a X-a E
- Secțiunea artistică –pictură icoană:
 - Premiul I – Radu Oriana, cls. a XI-a A

În vederea pregătirii și realizării lucrărilor pentru concursul amintit mai sus, am avut împreună cu elevii o serie de activități, despre care ne amintim cu plăcere. Iată câteva cîmpeie de imagini surprinse.

La Atelierul Iconografie "Schinteie Art", Covasna, soții iconografi, Matei și Maria Kornelia Schinteie, ne-au primit cu multă căldură, răspunzând cu răbdare și profesionalism întrebărilor puse. A fost o încântare să-i ascultăm. Aici Andrei Lorentz a realizat interviul pentru filmulețul „Propovăduirea iconarului”, iar de filmare s-a ocupat Alexandra Orbeanu din clasa a XI - a A. Îi mulțumim din suflet Alexandrei și pe această cale, pentru implicare!

O ultimă privire spre Covasna (Dragoș Enea, Alexandra Orbeanu, A. Lorentz)

Cu dl. Schinteie Matei la Biserica de lemn, în stil maramureșan, din orașul Covasna, unde a pictat iconostasul. De la stânga spre dreapta: dl Schinteie, prof. Gabriela Borșan, Enea Dragoș, cls. a XI-a D, Andrei Lorent, cls. a XI-a A.

În vizită la Asociația Foștilor Deținuți Politici.

De la stânga spre dreapta prof. Gabriela Borșan, Tania Moroiu, cls. A X-a E, Andrei Bogliș, cls. A X-a B, Andrei Lorent, cls a XI-a A, Călin Szanto, cls a X-a B, împreună cu cls a X-a E.

În vizită cu Tania Moroiu, cls a X-a E, Andrei Lorent, cls. a XI-a A, Szanto Călin, a X-a B și Bogliș Andrei, cls. a X-a B, acasă la d-na Banciu Mara, fost deținut politic, care ne-a împărtășit câte ceva din viața dumneaei, dar și a soțului, avocat, care a fost și el deținut politic, timp de 11 ani.

D-na Banciu, fost deținut politic, înconjurată de elevi. Primul elev din dreapta, e Szanto Călin din cls. a X-a B, cameramanul și fotograful nostru. Urmează Andrei Bogliș, tot din a X-a B, Tania Moroiu, Andrei Lorent.

Prof. Gabriela Borșan

Impresie asupra proiectului

Prin intermediul acestui proiect, nu numai că am reușit să îmi folosesc creativitatea și spiritul analitic într-un mod benefic, dar am și cunoscut anumite părți ale persoanei mele de care până la momentul cu pricina nu eram conștient, și anume atracția față de persoanele cu o vastă cultură teologică. Tot cu ocazia acestui eveniment, m-am deplasat împreună cu doamna profesoară Gabriela Borșan și doi colegi, în orașul Covasna, la casa familiei Schintei – un cuplu căsătorit care împărtășește același har: iconografia

Acolo, am putut să văd icoane de o frumusețată fizică cât și spirituală rară. Casa celor doi soți era într-adevăr o oază a bucuriei, a păcii. Ei, prin intermediul acestui meșteșug divin, au reușit să zboare peste mări și țări, unde și alți oameni au putut cunoaște frumusețea icoanelor lor. Am fost uimit de bucuria și înțelepciunea pe care o emanau cei doi soți.

Ca un ultimatum al vizitei, ne-au împărtășit amănunte din viața lor ca și creștini ortodocși.

Mă bucur că am participat la acest proiect, deoarece am aflat lucruri de care nu auzisem vreodată și mi-am dat seama că ortodoxia nu este doar o religie, ci un mod de viață, un model. Cu siguranță că informațiile pe care le-am acumulat în decursul acestui proiect o să îmi fie în continuare de mare folos.

Cu acet prilej, vreau să vă mulțumesc, dumneavoastră, inițiatorilor și organizatorilor acestui proiect, care ați reușit să ne puneți în mișcare atât mințile cât și sufletele.

Dragoș Enea, clasa a XI-a D

Mărturisirea credinței în societatea contemporană

Trăim într-o lume a vitezei, o lume în care nu mai apuci să te bucuri de clipe, de oameni, de Dumnezeu. O lume ordonată de un continuu haos, care întunecă din ce în ce mai multe minți.

Noi, tinerii, născuți într-o era a tehnologiei și informației suntem cei mai expuși. Neînțelegând esența și sacralitatea lucrurilor suntem orbiți de un profan interminabil.

Suntem distrași de telefoane, televizoare, internet, adică de un amalgam de lucruri lipsite de valoare, de sens, în ciuda faptului că susținem în continuare iluzia care ne face să credem că ele reprezintă un pilon important în viața noastră.

Fugim astfel dezorientați în haos, în timp ce oameni care încearcă să ne tragă spre lumină sunt ignorați. Simt o frustrare adâncă când văd câte lucruri ne ispitesc aiurea într-un univers pierdut.

Mărturisirea credinței? Două cuvinte atât de frumoase și de pure sunt parcă date uitării de unii...tineri.

Aș vrea măcar, pentru o clipă, ca multă lume să mă asculte, nu să mă audă. Poate așa, eu, doar un copil de 17 ani să le fiu impulsul pentru activarea credinței.

Să văd cum tinerii în loc să meargă la discotecă sâmbătă seara, să vină să participe la vecernie. Iar după săvârșirea acestui minunat ritual să ne strângem într-un loc să vorbim despre Dumnezeu, să-L mărturisim.

Să avem seri cu tinerii care să formeze o comunitate puternică și cu un scop nobil, să aducă cât mai multe persoane mai aproape de Dumnezeu.

Să mărturisim într-un glas, noi, generația nouă, că Îl iubim pe Dumnezeu.

Pentru asta avem nevoie de curajul de a depăși clișeele societății actuale, să nu ne mai fie frică să spunem ce simțim, să nu ne mai lăsăm conduși de lucruri ieftine care mai târziu ne vor costa mult, să ieșim din turma care merge spre prăpastie, să nu ne lăsăm manipulați de lucruri diavolești.

Noi, tinerii, niște semințe abia plantate, avem nevoie să fim stropiți de cuvinte pline cu har, nu de limbajul licențios al televizorului, avem nevoie de modele, nu de niște chipuri de lut ce zâmbesc la cameră. Avem nevoie de voi, avem nevoie de noi, avem nevoie de Dumnezeu pentru ca împreună să facem din Mărturisirea Credinței o taină, întâlnită tot mai frecvent, astfel ea nu o să mai fie o sintagmă străină multora.

Oameni care încă nu sunt destul de buni se sfințesc cu oameni care sunt buni.

Cea mai mare frică a unui tânăr să fie aceea că face un lucru rău, nu că rămâne fără baterie la smartphone!

Dragoș Enea, clasa a XI-a D

Doamne ajută!

"Lasă-ți credința să fie mai mare decât frica!" –Autor necunoscut

La inițiativa mea

La inițiativa mea, Andrei Remus Lorent, elev al Colegiul Național "Unirea" Brașov, în clasa a XI - a A, am decis să remarc în mod deosebit ziua de 1 aprilie 1941, zi în care acum mai bine de 76 de ani au fost uciși peste 3000 de români de trupele NKVD, încercând să treacă granița din URSS în România.

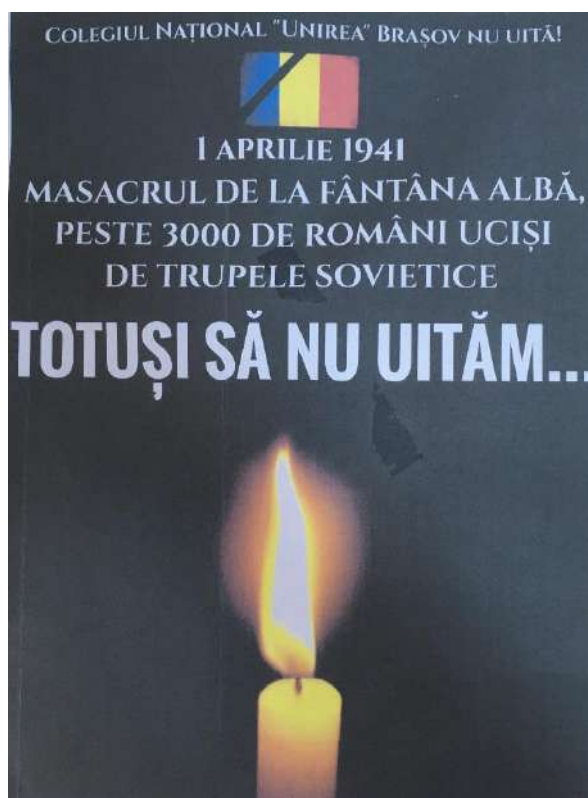
Printr-un moment de reculegere ne-am gândit la victimele acestui inuman și oribil masacru, victime care au avut o singură vină: aceea de a își dori să trăiască în România, vina de a fi români și de a își iubi patria.

Încă o dată am conștientizat suferințele la care neamul românesc a fost supus de-a lungul istoriei sale. Un gând pios în memoriam victimelor.

Domnul profesor Liviu Baciuc a fost încântat de acest demers, la fel și doamna director Gabriela Hurghiș.

Ducându-mă din clasă în clasă pentru a anunța că se va ține un moment de reculegere în memoriam victimelor de la Fântâna Albă, am constatat că și elevii au pus suflet în această inițiativă, fiind încercați emoțional.

Cred că mi-am făcut datoria de bun cetățean, față de cei care au vărsat sânge pentru această țară. Requiem aeternam dona eis Domine et lux perpetua luceat eis, requiescant in pace. Amen.

Data: 22 Noiembrie 2017

Afișul împărțit în fiecare clasă.

Andrei Remus Lorent, clasa a XI-a A

Sf. Cuvioasă Parascheva – ocrotitoarea Moldovei

Preacuvioasa Maica Noastră Parascheva s-a născut la începutul secolului al XI – lea d.Hr. în anul 1023 sau 1025, fiind al doilea copil al familiei, într-un sat Epivat sau Epivata de pe malul Mării Marmara din provincia Tracia a Imperiului Roman de Răsărit sau a Imperiului Bizantin. Numele satului provine de la niște mărcini care creșteau pe malul mării. Astăzi satul se numește Selim Pașa. Parascheva în limba greacă înseamnă pregătire. Părinții ei erau: unele surse din păcate ne dau doar numele tatălui Nichita, iar altele o amintesc și pe mama sa Sofia.

Cei doi copii ai familiei Eftimie și Parascheva au primit în familie o aleasă creștere și educație religioasă. Părinții lor erau buni și credincioși. Micuța Parascheva mergea împreună cu părinții și cu fratele său Eftimie la biserica din sat, asistând la Sfânta Liturghie și primind Sfânta Împărtășanie.

În această atmosferă de aleasă trăire va crește copila Parascheva. La vârsta de 10 ani aflându-se într-o biserică închinată Maicii Domnului a auzit citindu-se la slujbă următorul cuvânt din Evanghelia de la Marcu:

„*Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie*”. Numai așa se explică dorința sa de a căuta să trăiască din ce în ce mai deplin o viață consacrată lui Iisus Hristos.

În această privință micuța Parascheva a fost influențată și de pilda fratelui Eftimie, care pentru învățătura dobândită și viața închinată lui Dumnezeu – după 30 de ani de monah în Constantinopol și 4 ani pustnic - va ajunge mai mult de 40 de ani episcopul Maditei, oraș situat în apropiere de strâmtoarea Dardanele.

Acest gând de a-și închina viața slujirii lui Iisus Hristos a devenit pentru copila Parascheva și mai purenic, fiind susținut și de dorința sa de a învăța cât mai multe rugăciuni și cântări sfinte, de a desluși rostirea psalmilor, de a posti, fiind mult mai atentă la rânduielile vieții creștine rugându-se pentru toți cei ai casei dar și pentru cei sărmani, cât și de a săvârși cât mai multe fapte de milostenie. Pe lângă dorința sa de a se dedica vieții de rugăciune încă din copilărie, Parascheva a vădit o grijă de a-și împodobi credința cu faptele iubirii de aproapele.

Într-una din zile, pe când venea de la biserică, la îndemnul primit din ascultarea Sfintei Evanghelii a dat chiar și hainele sale frumoase, îmbrăcându-se cu cele sărăcicioase ale unui nevoiaș al satului supărându-i pe părinți. Cu toate acestea, ea continuat aceste fapte deoarece inima ei milostivă nu o lăsa să treacă pe lângă cei săraci fără a le oferi hainele sale care i se păreau mai frumoase pe cei săraci decât pe ea.

Ea considera că fapta bună a credinței, cea plăcută lui Dumnezeu, este mai presus de orice supărare și că supărarea ține de grijile acestei lumi, pe când fapta bună ne dă siguranța că vom moșteni viața veșnică sau împărăția Cerurilor.

Din acest motiv, tânăra Parascheva a hotărât să-și pună viața în mâinile Domnului, adică să ducă o viață apropiată de cea monahală, părăsind casa părintească plecând la Constantinopol unde s-a închinat și s-a rugat în bisericile și mănăstirile acestui oraș, trecând apoi dincolo de strâmtoarea Bosforului, în cetatea Calcedonului.

Dar dorința ei era să-și închine viața ostanelilor monahale. A auzit că în părțile Pontului adică ale mării Negre ar fi o asemenea mănăstire în localitatea Heraclea, astăzi localitatea Eregni unde era un lăcaș Maicii Domnului. Acolo s-a rugat și a împlinit cu multă smerenie toate ascultările, mai ales pentru împlinirea pravilei zilnice – adică rânduiala pe care zi și noapte o are de îndeplinit un monah.

Însă dorința ei cea mai fierbinte rămânea aceea de a împărtăși din sfințenia locurilor pe unde au călcat pașii lui Iisus Hristos. În mănăstirea în care ea se afla a intrat un grup de pelerini care era în drum spre Ierusalim. Aflând acest lucru, ea li s-a alăturat. Ajunsă la Ierusalim la vârsta de 20 de ani după ce s-a închinat la Mormântul Mântuitorului de unde a luat și binecuvântarea de a-și închina viața trăirii celei pustnice, Parascheva a mers într-o mănăstire de maici unde a căutat ca să-și astâmpere dorul de împlinire duhovnicească rugându-se permanent, postind și împlinind tot felul de necesități ascetice, devenind o adevărată pildă pentru cele cu care viețuia. Nu de puține ori îndemna și pe celalte surori din mănăstire să se deprindă cu viața pustnică pentru că numai așa puteau să meargă pe calea plăcută Domnului.

În timp ce se ruga într-o seară, un înger al lui Dumnezeu i s-a arătat spunându-i că trebuie să se pregătească a se întoarce în patria părinților săi, unde avea să se preaslăvească întru Domnul. Auzind de apropierea sfârșitului vieții sale, Parascheva nu s-a putut decât bucura.

Pregătindu-se de plecare, Parascheva a cercetat pustia Iordanului, căutând să atingă culmile sfințeniei printr-o viață ascetică, timp de 2 ani, urmând exemplul Sfântului Ioan Botezătorul. Apoi a trecut din nou prin Ierusalim unde s-a închinat din nou la Mormântul Mântuitorului cât și la celelate locuri legate de pătimirea și răstignirea lui Iisus Hristos. De aici a trecut pe lângă muntele Horeb, apoi pe lângă muntele Taborului, îndreptându-se spre Ioppe, actuala Jaffa unde a predicat Sfântul Apostol Petru, luând o corabie pentru a reveni la Constantinopol.

Ajunsă aici, Parascheva, s-a închinat în marea biserică Sf. Sofia înălțând rugăciune de mulțumire către Mântuitorul nostru Iisus Hristos. A cercetat cu multă bucurie duhovnicească și alte biserici ca cea din Vlaherne închinată Maicii Domnului. S-a oprit apoi în portul Maditei unde a mers la fratele Eftimie îmbrățișând cu multă afecțiune moaștele sale cele izvorătoare de mir, iar apoi îndreptându-se spre locul nașterii sale, satul Epivat sau Epivata. După aproximativ 2 ani în timp ce se ruga, află că se va strămuta în lăcașurile lui Dumnezeu.

Înainte de a primi obștescul sfârșit, Sfânta Parascheva s-a rugat Mântuitorului Iisus Hristos: „*Stăpâne iubitorule de oameni, nu trece cu vederea pe sărmana roaba ta, care a lăsat toate pentru prea sfântul Tău nume și a mers după Tine !*”.

După ce sufletul ei a trecut la Domnul în ziua de 14 octombrie 1050, trupul ei a fost îngropat ca o străină fără ca nimeni să știe cine era, într-un loc nu departe de Kallikrateia pe țărmul golfului Athyria. După câțiva ani a fost aruncat în mare dintr-o corabie trupul unui marinar care a fost îngropat în locul unde se aflau neputrezite moaștele Sfintei Parascheva. Între cei care l-au îngropat pe marinar se afla și un localnic pe nume Gheorghe. Acesta, ajuns acasă după înmormântare și-a făcut rugăciunea pentru el și cei ai casei. Culcându-se târziu în noapte, el a avut un vis minunat: „*o împărăteasă plină de frumusețe stătea pe un jilț, fiind înconjurată de mulțime de ostași luminoși – unul dintre aceștia spunându-i – de ce ai trecut cu vederea trupul Preacuvioasei Parascheva. Așadar dezgroapă-l și-l așează într-o raclă de mare preț, pentru că a poftit Împăratul frumusețea ei – psalmul 44,13 și voiește s-o preaslăvească pe pământ*”. Același vis l-a avut și o femeie cu numele Eftimia.

Racla cu sfințele ei moaște a fost pusă în biserica din Epivat, apoi în biserica Sf. Apostoli Petru și Pavel din Kallikrateia spre sfârșitul secolului XII.

În anul 1223 sau 1235 țarul Ioan Asan al II-lea (1218 - 1241) a strămutat moaștele în capitala țaratului vlaho-bulgar Târnovo în catedrala cu harmul „Adormirea Maicii Domnului”. În urma ocupării capitalei Târnovo de către turci în anul 1393, sfințele ei moaște au fost dăruite pentru 3 ani domnitorului Țării Românești, Mircea cel Bătrân (1386 – 1418). Apoi turcii în anul 1396 le-au dat cneaghinei Anghelina a Serbiei care le-a dus la Belgrad. În timpul sultanului Soliman cel Mare (1520 - 1566), turcii ocupă Serbia în anul 1521 și iau din nou racla cu moaștele Cuvioasei Parascheva pe care le duc în palatul sultanului din Istanbul. Racla cu moaștele Cuvioasei Parascheva sunt răscumpărate de la turci de către Patriarhia Ecumenică cu suma de 12.000 ducați de aur, racla rămânând în Catedrala Patriarhală din Fanar timp de 120 de ani.

În anul 1641 Patriarhia de Constantinopol ajungând datoare la Poartă cu sume mari de bani, Patriarhul Partenie (1639 - 1644), împreună cu membrii Sinodului a dăruit cel mai de preț odor al Catedralei Patriarhale, racla cu moaștele Cuvioasei Parascheva, deoarece domnitorul Moldovei, Vasile Lupu (1634 - 1653) achitase sultanului Murad al IV - lea suma datorată de Patriarhia de Constantinopol și anume 260 de pungi cu aur. Pentru că la turci era interzis a strămuta un mort peste 3 mile afară de trupul sultanului, domnitorul Vasile Lupu a mai dat încă 300 de pungi cu aur, ca să primească aprobarea pentru a aduce în Moldova racla cu cinstitele moaște ale Cuvioasei Parascheva cu o corabie pe marea Neagră. Pe tot parcursul drumului, racla a fost însoțită de mitropoliții greci: Ioanichie al Heracleei, Partenie al Adrianopolului și Teofan al Paleopatriei.

Ajungând corabia la Galați, racla cu moaștele Cuvioasei Parascheva a fost întâmpinată de domnitorul Moldovei, Vasile Lupu, de mitropolitul Modovei, Varlaam, de episcopii de Roman și de Huși, de cler și credincioși pentru ca în ziua de 13 iunie 1641 cinstitele moaște ale Cuvioasei Parascheva să fie așezate în biserica mănăstirii „Trei Ierarhi” din Iași, ctitorie a domnului Moldovei în anul 1639. Aici racla cu moaștele Cuvioasei Parascheva a rămas până în anul 1884, când datorită lucrărilor de restaurare a fost mutată în paraclisul mănăstirii, unde un incendiu declanșat de la o lumânare aflată în șfeșnicul de lângă raclă, a făcut ca racla să fie adăpostită provizoriu în altarul paraclisului mănăstirii „Trei Ierarhi”.

În ziua de 23 aprilie 1887, catedrala mitropolitană din Iași a fost sfințită. Aici în anul 1889 a fost adusă racla cu moaștele Cuvioasei Parascheva, devenită ocrotitoarea Moldovei. De la aducerea ei la Iași în anul 1641 împlinindu-se în anul 2016, 375 de ani.

Mănăstirea „Trei Ierarhi”, Iași

Catedrala mitropolitană din Iași

Racla cu moaștele Sf. Cuvioase Parascheva

Î

Vasile Lupu 1634

Mitropolitul Varlaam

Prof. Adrian Iliuțeanu

"URME DE LUMINĂ" LA CENTENAR ZORICA LAȚCU-TEODOSIA 17 martie 2017 -

Colegiul Național "Unirea" Brașov, în parteneriat cu *Protopopiatul Bisericii Române Ortodoxe Brașov* și *Fundația Golescu*, cu sprijinul *Asociației Internaționale a Femeii Creștine Brașov* a organizat vineri, 17 martie 2017, începând cu ora 13.00, în sala festivă a colegiului brașovean, un eveniment de mare amploare dedicat **Centenarului Zorica Lațcu-Teodosia**. Cu prilejul acestui eveniment, sala festivă a Colegiului Național "Unirea" a primit numele Zoricăi Lațcu.

În 17 martie **s-au împlinit 100 de ani** de la nașterea poetei cu suflet de monahie, poetă pe care Patriarhul Iustinian a numit-o "*perla monahismului românesc*". Zorica Lațcu a urmat timp de opt ani (1928-1936) cursurile Liceului "Principesa Elena", numele din trecut al instituției de învățământ preuniversitar brașovean, ulterior a urmat studii filologice la Cluj, a fost preparator la Institutul Lingvistic Român unde alături de Sextil Pușcariu a colaborat la editarea *Dicționarului Limbii române*.

Personalitatea complexă a Zoricăi Lațcu-Teodosia a fost evocată de către numeroși preoți profesori prezenți la acest eveniment: pr. prof. dr. Ovidiu Moceanu (de la Facultatea de Litere din cadrul Universității "Transilvania" Brașov), pr. prof. dr. Cornel Toma, pr. prof. dr. Cristian Munteanu și pr. prof. Adrian Stângaciu.

Cu acest prilej, a fost lansată colecția omagială "*Urme de lumină*", dedicată Părintelui Arsenie Boca, Părintelui Teofil Părăian, Zoricăi Lațcu Teodosia, dar și tuturor mărturisitorilor pentru ortodoxie din temnițele comuniste. De asemenea, a fost lansat și CD-ul audio *Miresme de rai*, cuprinzând texte din opera poetei.

"*Cercetarea poeziei sale aduce adevărate revelații, pentru că există în poezia Zoricăi Lațcu-Teodosia o mistică autentică a luminii și a iubirii*" - mărturisirea pr. prof. Ovidiu Moceanu.

În cadrul evenimentului, actrița Manuela Golescu și protopsaltul Dimitrie Voicescu au oferit un recital de poezie mistică din creația poetei, precum și unul de muzică bizantină. După alocuțiunile preoților profesori, elevii uniriști au susținut recitalul poetic intitulat "*Venim și noi*". Prezent la acest eveniment, profesorul Octavian Polexa, de la Colegiul Național "Dr. Ioan Meșota" din Brașov (membru fondator al Alianței Colegiilor Centenare din România) a declarat că va face toate demersurile ca poezia *Venim și noi* să devină imnul Alianței Colegiilor Centenare, alianță din care face parte și Colegiul Național "Unirea" Brașov.

Vă așteptăm cu drag vineri, 17 martie 2017,
ora 13, la Colegiul Național „Unirea” Brașov
pentru a marca Centenarul Zorica Lațcu-Teodosia.

ZBOARĂ GÂND PURTAT DE DOR...
VENIM ȘI NOI...
PĂȘIND PE URME DE LUMINĂ...

CENTENARUL
ZORICA LAȚCU-TEODOSIA
17 martie 1917 – 8 august 1990

Mulțumesc tuturor invitaților și participanților la acest eveniment. *Mulțumiri familiei Ilie și Maria Vlad, Mulțumiri Manuelei Golescu și lui Dimitrie Voicescu, Mulțumiri tuturor preoților profesori, Mulțumiri Asociației Internaționale a Femeii Creștine Brașov, a cărei președintă este doamna Alexandra Doros, Mulțumiri Direcțiunii Colegiului Național "Unirea" Brașov, care a fost alături de mine mereu în acest demers, Mulțumiri colegilor profesori implicați, în special doamnelor profesoare Ancuța Vaida, Ramona Alupoaei și Astrid Mănoiu, Mulțumiri elevilor uniriști care au realizat EX LIBRIS-uri ZORICA LAȚCU, Mulțumiri uniriștilor de ieri și de azi, Mulțumiri Asociației de Părinți a C.N. "Unirea" Brașov!*

MULȚUMESC, ZORICA LAȚCU-TEODOSIA pentru că sunt suflet din sufletul tău și, nu în ultimul rând, **MULȚUMESC BUNULUI DUMNEZEU**, care a hărăzit această inefabilă **ÎNTÂLNIRE EX TEMPORE PE URME DE LUMINĂ!**

Prof. Maria Cecilia Șoșu

Protopopiatul Brașov
Str. C. Lacea, nr. 37, 500112 – Brașov,
tel./fax: 0268.512421;
www.protopopiatul-brașov.ro

**ZBOARĂ GÂND PURTAT DE DOR...
VENIM ȘI NOI...
PĂȘIND PE URME DE LUMINĂ...**

*Vineri, 17 martie 2017, ora 13,
la Colegiul Național "Unirea" Brașov, vă așteptăm cu drag
pentru a marca*

**CENTENARUL
ZORICA LAȚCU-TEODOSIA**
17 martie 1917 - 8 august 1990

Evocări:
Preot Protopop Dănuț Benga
Preot prof. dr. Ovidiu Moceanu
Preot prof. dr. Cornel Toma
Preot prof. Adrian Stângaciu
Preot prof. dr. Cristian Muntean

Lansarea CD-ului audio
"Miresme de rai" cu texte
din opera Zoricăi Lațcu

Lansarea colecției omagiale
"Urme de lumină"
produse de Fundația GOLESCU

Poeta ZORICA LAȚCU, viitoarea monahie Teodosia,
la absolvirea Liceului "Principesa Elena" - Brașov, astăzi Colegiul Național "Unirea" – Brașov

**Concert de poezie mistică și muzică bizantină al actriței Manuela Goleșcu,
acompaniată de protopsaltul Dimitrie Voicescu.**

CE-I DRAGOSTEA?

ZORICA LAȚCU - TEODOSIA

Ce-i dragostea? E sfânta legătură
Ce leagă cu un nod nedelegat
Pe Făcător de umila făptură,
De omul cel căzut și întinat,
E ochiul Celui Veșnic, plin de milă
Ce caută duios și înlăcrimat
Spre țărâna cea născută doar în silă,
Spre lumea care zace în păcat.

Ce-i dragostea? E limba-nflăcărată,
Chemarea aspră a vechilor profeți,
E jertfa crucii cea însângerată,
De câte ori cu rugă o repeți,
E propovăduirea apostolească,
E moartea miilor de mucenici,
E toată rânduiala pustnicească
A sfinților în viața de aici.

Ce-i dragostea? Slujire lungă, mută,
Prinos al bieteii inimi omenești.
E tămâiere în veci neabătută,
Spre scaunul măririlor cerești.
E-ndemnul de a-ți înălța privirea
Spre chipul blând al veșnicei dureri,
Și-mpărtășind cu Domnul răstignirea,
Să nu cauți alinări, nici mângâieri.

Ce-i dragostea? Un munte de trăire
Zidit pe al smereniei ocean,
A harurilor floare și rodire,
Și moarte pentru șarpele viclean.
Dar vorbele, oricât ar fi de-alese,
Și oricât ar fi de dulce versul meu,
Nu-i pe potriva Tainei ne-nțelese,
Căci dragostea e însuși Dumnezeu!

CENTENAR ZORICA LAȚCU –TEODOSIA

Printre momentele cele mai frumoase din viața mea **Centenarul Zorica Lațcu- Teodosia** constituie *un summum*. De ce spun aceasta? Câți dintre noi au ocazia de a participa măcar o dată în viață la un centenar? Cu toții cunoaștem sentimentele ce ne încearcă, fără să ne întrebe, dacă suntem pregătiți să simțim emoția sau nu? Prea puțini sunt cei care înțeleg semnificația unor astfel de evenimente, a unor zile în care, chiar dacă soarele nu își face simțită prezența pe cer, ne trimite raze calde și mângâietoare în suflet. M-am înscris în acest liceu fără să știu că fiecare parte a coridorului sau fiecare prag al claselor a fost atins de pașii discreți, dar, *uriași*” ai Zoricăi Lațcu. Regret că nu a fost un punct forte de interes pentru mine înainte să fiu eleva acestui colegiu, însă acum mă număr printre cei mai fericiți oameni care trăiesc, care simt, care gândesc și, nu în ultimul rând, care iubesc.

Îmi aduc aminte cu emoție de efortul pe care l-am depus pentru a o readuce printre noi pe cea care a fost eleva, „UNIRII” și care ne veghează fiecare faptă de acolo de SUS, *din ținutul de dincolo de uluci*. Am pus

idei cap la cap, am pregătit momente artistice, toate acestea cu dragoste și pentru alinare sufletească. Un grup de preoți profesori se îndreptau sobru spre sala care, în câteva momente, devenea *Sala ZORICA LAȚCU*. Statura dumnealor și privirea serioasă, dar extrem de calmă, de mângâietoare, ne ofereau curaj și speranță. S-a sfințit placheta de pe ușa sălii festive a colegiului, rostind una voce rugăciuni alături de preoții prezenți la acest eveniment. Înăuntru, elevii prezenți aplaudau și cinsteau acest moment devenit deja istorie pentru colegiul nostru. Alături de colegii mei am dat o pată de culoare acestui moment prin recitarea câtorva poezii semnate chiar de EA, de OMUL FRUMOS. Pe acorduri de chitară a răsunat o poezie sensibilă, dedicată, în acel moment, Zoricăi Lațcu –Teodosia (*Ne vom întoarce într-o zi*, de Radu Gyr). Ne-am bucurat de prezența la acest centenar a actriței Manuela Goleșcu. Am simțit că prin dansa Zorica Lațcu-Teodosia ne vorbește și ne surâde și nouă. Poeziile sale au fost acompaniate de muzicia sacră bizantină, în interpretarea inegalabilă a protopsaltului Dimitrie Voicescu. Orele acelea au devenit cu siguranță eternitate.

Am visat mereu, visez și voi visa atâta timp cât îmi curge sângele prin vene. Trăiesc datorită lui Dumnezeu, așa cum fiecare dintre noi o facem, însă am un scop: trăiesc să fiu eu și să cunosc frumosul. CENTENARUL ZORICA LAȚCU-TEODOSIA mi-a potențat dorul de frumos și pentru acest sentiment puternic spun doar atât: **MULȚUMESC și VENIM ȘI NOI!**

*Vrem să v-ajungem dinapoi:
Venim și noi, venim și noi!
Pe același drum, de voi stropit
Cu rumen sânge încropit,
Noi urmele vi le căutăm,
Le dezmierdăm, le sărutăm;
Și-ncepem, ca niște copii,
În urma voastră a păși.
Dar pașii voștri au fost mari,
Lăsat-ați urmele prea rari.
De-aceea noi ne străduim
Și alte urme să croim,
Ca cei ce vor veni apoi,
Spre zarea largă după noi,
Să afle urmele pe-aici,
Mai dese, pentru pași mai mici.
Noi ne zorim, noi ne zorim,
Pe-același drum mereu venim,
Pe-un drum ce-i fără de hotar,
Croit de pașii voștri mari,
Și vă urmăm din pași în pași
Oricât vi-s pașii de uriași.*

*Vrem să v-ajungem dinapoi:
Venim și noi... Venim și noi!*

(Zorica Lațcu Teodosia, Venim și noi)

Georgiana VÂLCU, clasa a IX-a C

Vineri,
13 ianuarie 2017

Începând cu
ora 14.00

Libraria "Șt. O. Iosif"
Brașov

Elevii **Colegiului Național "Unirea" Brașov**,
în parteneriat cu **"Libris" Brașov**,
vă invită la un moment literar dedicat

Zilei Culturii Naționale

Libris
ȘT.O.IOSIF
Respect pentru oameni și cărți

15 IANUARIE – ZIUA CULTURII NAȚIONALE

„Poporul care își reneagă geniile este un popor pierdut!”, spunea, într-un interviu, maestrul Dan Puric. 15 ianuarie 2017 a fost una dintre acele zile de înălțare din adâncă prăpastie în care am căzut. Suntem victime ale unei cufundări temeinice într-un hău cultural, din care ne vom ridica doar ocrotindu-ne valorile naționale. „**Îmi trăiesc țara, iar ea, la rândul ei, trăiește prin noi**”. În acea zi, ne-am trăit țara, ne-am trăit Eminescul, iar el, la rândul său, a trăit prin noi. Mihai Robea spunea: „*Vom trăi atâta timp cât îl apărăm pe Eminescu!*”. Evenimentul dedicat poetului național de către Colegiul Național „Unirea” Brașov, la inițiativa doamnei profesoare Șosu Maria Cecilia, nu a fost doar reînvierea poetică a lui Mihai Eminescu, a fost **O REDUȚĂ** pentru apărarea sa de vrăjmașii săi, ai poporului său, ai limbii sale, ai tuturor românilor.

Îi mulțumesc Colegiului Național „Unirea”, cu precădere doamnei profesoare Șosu Maria Cecilia, pentru recrutarea mea în lupta pentru Eminescu, pentru patrie! Vă mulțumesc, iubiți colegi, pentru glorie!

Nu pot încheia aceste rânduri altfel decât salutându-vă într-o marcă eminesciană: „**Sus nația!**”

Andrei TODERAȘ, clasa a X-a D

ZIUA CULTURII NAȚIONALE

Sunt elevă la Colegiul Național „Unirea” Brașov, colegiu ce marchează fiecare zi importanță prin intermediul unei serbări sau al unui spectacol ce reușește de fiecare dată să impresioneze prin seriozitatea și prin modul în care se prezintă atât profesorii coordonatori, cât și elevii participanți.

Suntem o instituție îndrăgostită de cultură, o instituție ce nu și-a uitat strămoșii, ce nu poate rămâne indiferentă în fața unei zile dedicate celor ce au dus numele țării noastre pe cele mai înalte culmi. Cultura pentru noi, filologii, înseamnă manifestarea și completarea cunoștințelor dobândite. Elevii uniriști acceptă de fiecare dată propunerile de a se implica într-un eveniment dedicat culturii. De aceea **Ziua Culturii Naționale**, 15 ianuarie, zi în care acum mulți ani se năștea cel care avea să devină un simbol al artei poetice, un pilon al culturii, **Mihai Eminescu**, a fost marcată de elevii colegiului, sub atenta coordonare a doamnei profesoare Maria Cecilia Șosu, printr-un moment literar derulat în parteneriat cu „Libris” Brașov. Ca de fiecare dată și atunci modul în care s-a desfășurat activitatea a fost exemplar, iar efortul elevilor și al doamnei profesoare nu a rămas fără ecou. Evenimentul a trezit în inimile noastre bucuria și mândria apartenenței la un astfel de colegiu. Dragostea față de poezie și, implicit, față de Eminescu, sădită în sufletele noastre încă din clasele primare, a devenit atunci mai intensă, cu fiecare vers rostit de colegii noștri mai mari. Acest eveniment a însemnat pentru mine dovada că dragostea pentru cultură și pentru frumos nu a dispărut, ci stă doar ascunsă sub pătura indiferenței unora.

Este uimitor să vezi cum, în vremuri tutelate în mare parte de nonvalori și de un excesiv și agresiv pragmatism, mai există oameni care se hrănesc cu și din cultură. Aceștia sunt oamenii care vor reuși să continue ceea ce a început Eminescu, oamenii care vor reuși să ne facă mândri să spunem „**Sunt român!**”.

Denisa Maria SAMOILĂ, clasa a IX-a B

(Treapta a noua)

Mirunsă frunte. Logos în treapta lui înaltă.
Iluminată stemă-n vecia unui neam.
Harismă-n deznădejdea sub care ne-nclinăm
Amurgului. Cu viii și morții laolaltă
Ieșimu-ți în nuntire prin sfânt epitalam:

Bucură-te-nflăcărare adunată-ntr-o scânteie,
Bucură-te strop de rouă revărsat în curcubeie,
Bucură-te ram pe care stele-n ciorchin roiră,
Bucură-te alăută-n zbor cu strunele spre lira,
Bucură-te văz lăuntric ce-n auzul alb se-nscrie,
Bucură-te POEZIE!

Bucură-te-ntregul nostru ce prin secolii s-a tot frânt,
Bucură-te darul pâinii de-a se-ntoarce în cuvânt,
Bucură-te ne-mpărțirea inimii ce ni se-mparte,
Bucură-te bucurie din adânc și de departe,
Bucură-te cel ce-n moarte printr-o carte ni te dai,
Bucură-te-nveșnicirea Eminescului Mihai!

(Starea a zecea)

Extazele cernelii doar tu ni le-nfiori,
Mihaiul nostru unic și-al unicei splendori.
Izvoade noi de-am strânge, tot am culege-n cale
Norocul de-a-l petrece pe-al tău din ale tale.
Eternă stalagmită din stea stalactitară,
Starura ta ne-adună sub cer și peste țară.
Cuvântul tău din ziuă-l purtăm cu noi prin ere,
Ușure ca-ntr-o moarte și greu ca-ntr-o-nviere.

AMINTIRI ... LA O CEAȘCĂ DE CEAI

20 ianuarie 2017

COLEGIUL NAȚIONAL "UNIREA" - BRAȘOV

"Fiecare nouă ceașcă de ceai are propria individualitate... are o poveste de spus, care e numai și numai a ei..." (Okakura Kakuzo, *Cartea Ceaiului*)

Vineri, 20 ianuarie 2017, ora 9.30 (Sala festivă)

AMINTIRI... LA O CEAȘCĂ DE CEAI

**ÎNTÂLNIRI ȘI REGĂSIRI INTR-UN SPATIU DRAG:
ACASĂ ...ÎN MAREA FAMILIE UNIRISTĂ**

invitați:

**SILVIA ANDREI
CRISTINEL MURZEA
CONTANTIN CĂMĂRĂSCU
ANDREI COMAN
GRETA CÂRSTEA**

**"Fiecare nouă ceașcă de ceai are propria individualitate...
are o poveste de spus, care e numai și numai a ei."
(Okakura Kakuzo, Cartea Ceaiului)**

LA BRAȘOV de ZIUA INTERNAȚIONALĂ A POEZIEI: 21 martie 2017 la Colegiul Național "UNIREA"

Contemplu cu plăcere sporită două obiecte care-mi sunt dragi. Statueta am primit-o în 2012, cu ocazia decernării Premiului European de Poezie Nux, la Târgul Internațional de Carte de la Milano. Al doilea obiect l-am primit chiar astăzi în urma susținerii recitalului meu de sonete FLUTURELE DIN FÂNTÂNĂ la Colegiul Național Unirea din Brașov, cu ocazia *Zilei Internaționale a Poeziei*. Este un tablou care reprezintă afișul evenimentului, încadrat frumos, cu eleganță și bun-gust. Le-am pus alături, ca să le pot privi din când în când și să mă încarc cu energia necesară continuării drumului. Pentru că drumul va fi lung. Astăzi a fost o încântare deplină să vezi o sală plină cu elevi, cadre didactice și chiar foști absolvenți ai Colegiului, ascultând cu respect și interes, cu emoție uneori, cu surprindere alteori, cu bucurie și participare afectivă, cele 60 de minute ale unui Performance Poetry, spectacol de armonie și performanță, de limbă românească aleasă, de trăiri diverse, un spectacol cu idei, cu mișcare, cu implicarea spectatorilor. În aceste momente creatorul se simte pe deplin realizat. Mesajul lui ajunge la suflete, poezia nu mai are nici un intermediar, circulă nestingherit pe traseul artist-spectator. Poezia transformată în regină a manifestării, în spectacol, așa cum mereu ar trebui să fie încununată, dar atât de rar se înțelege că acesta este rostul și traseul ei adevărat. Prea des întâlnim așa-zise maratoane de poezie sau recitaluri de poezie care nu sunt, în realitate, decât o perindare prin fața microfonului și o citire plictisită dintr-o carte, un tot banal prin inexpresivitatea lui.

La Colegiul Național "Unirea" din Brașov evenimentele au anvergură și complexitate. Sunt gândite astfel, ca să elimine formalismul, banalitatea unor manifestări croite pe un singur și plictisitor calapod. Iar elevii au fețele luminoase, deschise, senine, expresive. Se datorează aceasta și unui mănunchi de cadre didactice, pornind de la direcțiune și continuând cu cei ce au specialități umaniste, care imprimă această stare de energie, de sensibilitate, de simțire adâncă. Totul se transformă în sărbătoare. Pe mesele participanților erau așezați fluturași cu o cugetare antică ce nu și-a pierdut actualitatea, "*Carmina morte carent*" și chiar niște fluturași confecționați cu migală, preluând simbolul recitalului ce urma să se desfășoare, *Fluturile din Fântână*. Am pus un asemenea fluturaș într-un colț al afișului înrămat. Când gândești în amănunt toată succesiunea de momente ce urmează să se desfășoare, când dovedești atâta dăruire și străduință pornită din suflet, totul devine receptat cu respect și cu dăruire. Am să le rostesc numele principalilor artizani: felicitări doamnă directoare Gabriela Hurghiș, felicitări sufletului mare care este profesoara Cecilia Maria Șoșu, felicitări omului de catedră și de teatru care este profesoara Luminița Licorna.

Cu mare bucurie am trăit această zi. Sper să fi fost în stare să dăruiesc cel puțin atât cât am primit.

Adrian MUNTEANU

Absolvent al Liceului "Unirea" Brașov, ADRIAN MUNTEANU s-a născut în Șcheii Brașovului, cel mai pitoresc cartier al orașului, acolo unde se află Muzeul Primei Școli Românești și unde Diaconul Coresi a tipărit primele cărți în limba română.

Este poet și actor cu peste 20 de premii naționale de interpretare. În ultimii 25 de ani a fost redactor la Societatea Română de Radiodifuziune și membru al Uniunii Ziaristilor Profesioniști din România.

În volum a debutat între anii 1999-2002 cu trei cărți de basme în versuri, cuprinzând 365 de povești originale.

Din anul 2004 scrie sonete, fiind autorul a **șapte volume**, scoase în șapte ani consecutivi ("*Tăcerea clipei*", "*Casa fără ziduri*", "*Paingul Orb*", "*Ferestre în cetate*", "*Femeie!!!*", "*Orele Tăcerii*", "*7*"). În anul 2015, de același autor au mai apărut volumul "*Odihna Zborului*" (*soneforisme*) și antologia de sonete "*Fluturile din Fântână*".

Volumul de sonete "7" a fost distins cu Premiul Uniunii Scriitorilor, în 2011, iar în 2012 a primit Premiul European de Poezie NUX, la Târgul Internațional de Carte de la Milano.

Din anul 2008 este membru al Uniunii Scriitorilor din România și membru al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Quebec.

Adrian Munteanu a prezentat și continuă să prezinte în numeroase localități din țară și din străinătate un recital de sonete, prilej de a cunoaște pe viu o serie dintre sonetele sale și de a familiariza spectatorii cu cel ce realizează evenimente inedite, unice în România, folosind dubla ipostază cu care a fost dăruit, aceea de poet și de actor. Ceea ce face Adrian Munteanu este cunoscut ca **PERFORMANCE POETRY**, o modalitate prin care poezia este regina manifestării și nu vorbele despre poezie. În variantă integrală, recitalul cuprinde sonete proprii în interpretarea autorului, cu regie, mișcare, cu implicarea spectatorilor, adică transformarea poeziei în spectacol. Nu mai este nevoie de banala masă de prezidiu, în spatele căreia câțiva "inițiați" vorbesc cu suficiență despre poezie. O face, cu trăire autentică, autorul însuși, fără intermediari, lăsând poezia să circule liber pe traseul autor-cititor, care poate decide singur dacă ceea ce ascultă este poezia pe care o caută, poezia care se apropie de propriile-i trăiri.

În vara acestui an, Adrian Munteanu va întreprinde un turneu peste ocean, fiind prezent cu recitalul său "**FLUTURELE DIN FÂNTÂNĂ**" în cele mai importante comunități românești din Canada, de la Pacific la Atlantic, de la Vancouver la Montreal și Quebec.

Prof. Maria-Cecilia ȘOȘU

PROSOPOPEEA NUCULUI UNIRIST

"Toți mă cunoașteți, eu vă cunosc pe toți, vă cunosc secretele, bucuriile, vă cunosc suferințele. Sunt prietenul vostru, umărul care v-a fost oferit ori de câte ori aveți nevoie de ajutor sau colegul cu care ați împărțit bucuria, tristețea, poveștile." Am asistat chiar și la certurile voastre, neputincios fiind, mă întristam mereu și eu. V-am ascultat tăcut, din umbră, din umbra sub care vă adăposteți în zilele toride de vară, umbră care se năștea din crengile mele întinse parcă până la cer, poartă a poveștilor voastre, umbră care și în acest moment, în care eu vă vorbesc, adăpostește pe alți uniriști. **Sunt prietenul vostru centenar**, prietenul care a cunoscut multe generații, care vă cunoaște pe voi și care vă cunoaște și alte povești. Sunt simbolul abundenței, al abundenței intelectuale și al abundenței spirituale, de asemenea sunt și arborele zeiței Proserpina, zeița infernului și a haosului, însă vraja prieteniei voastre îmi va cuprinde infernul, transformându-l în dragoste eternă!

Acum frunzele-mi cad, mă voi stinge încet, precum flacăra unei lumânări rămase fără oxigen, cumplita toamnă a început deja să învăluie natura cu mantia ei ruginie, peste câteva luni eu voi fi înghețat odată cu timpul, care pare că rămâne în loc la sosirea iernii, aceasta doamnă de gheață cu mantia-i rigidă, pregătită să ia până și ultima suflare a naturii, apoi... liniște. Acesta voi fi eu în exterior... mort și înfigurat, însă în interior mă va încălzi dragostea pe care mi-o purtați.

Chiar dacă voi mă veți părăsi îndată și chiar dacă mă veți uita, vreau să știți că eu nu m-am simțit folosit niciodată, veți rămâne în adâncul scoarței mele. Eu vă voi aștepta mereu aici, în același loc, în curtea liceului unde ați plâns, ați râs, ați povestit, ați iubit, alături de mine, vă voi aștepta să ne reamintim împreună poveștile de care numai noi știm, eu vă voi aștepta aici, voi fi aici... *aici voi aștepta...* pentru că nu vreau să uitați un lucru: *Solem e mundo tollere videntur, qui amicitiam e vita tollunt.* (Cei ce exclud prietenia din viață par a lua soarele din lume).

**Cu drag,
Nucul Uniriștilor (simbolul prieteniei voastre)**

P.S. - Voi dăinui puțin pe pământ, dar pentru totdeauna în inimile voastre!

Valentin IFTENI, clasa a X-a C

ACTIVITATEA CONSILIULUI ELEVILOR ÎN ANUL ȘCOLAR 2016-2017

Consiliul Școlar al Elevilor (coordonat de d-na prof. consilier școlar Ligia Blaj) s-a constituit prin votul liber exprimat al elevilor de la C. N. „Unirea”, Brașov și a avut următoarea componență:

- Poruțiu Theodor – președinte (octombrie - februarie)
- Băliban Sabin – vicepreședinte (octombrie - februarie)
- Enea Dragoș - vicepreședinte
- Sităruș Sergiu – vicepreședinte
- Cristea Raluca - secretar
- Ioana Ciobanu - avocatul elevului (octombrie - mai)
- Mihalcea Cătălin- relații cu publicul / P.R.
- Dorin Ion Sebastian - activități extrașcolare
- Crizbășan Andrei - activități sportive
- Zidaru Ana – Maria - activități culturale

În semestrul al II-lea, funcția de președinte a fost preluată de elevul Băliban Sabin, iar în urma organizării unor noi alegeri componența Consiliului Elevilor a fost următoarea:

- Baliban Sabin-președinte interimar (februarie-martie)
- Sităruș Sergiu – Președinte (martie)
- Baliban Sabin – vicepreședinte (octombrie-mai)
- Ciobanu Ioana - vicepreședinte (mai)
- Noaghea Andreea - vicepreședinte (mai)
- Enea Dragoș – vicepreședinte
- Cristea Raluca - secretar
- Mihalcea Cătălin - relații cu publicul / P.R.
- Dorin Ion Sebastian - activități extrașcolare
- Crizbășan Andrei - activități sportive
- Zidaru Ana-Maria - activități culturale

Ședințele CSE s-au ținut lunar. În cadrul acestor ședințe a fost abordată următoarea problematică:

- s-au dezbătut probleme care vizează preocupările adolescenților, pe departamente, alese și organizate prin voluntariat;
- au fost promovate proiecte și parteneriate școlare;
- s-au analizat propunerile făcute de reprezentanții claselor;
- s-a solicitat implicarea elevilor în diferitele activități cu tradiție în unitatea noastră școlară.

Activitatea desfășurată de Consiliul Elevilor a fost foarte bogată. Au fost realizate proiectele:

1. **1 Decembrie 1918- Ziua Națională a României** - spectacol organizat cu elevii școlii;
2. **„Ziua Drepturilor Omului”**- invitat : d-na comisar Mihaela Hermeneanu;
3. **Crăciun Românesc** –promovarea tradițiilor și obiceiurilor românești - moment artistic pregătit de elevul Enea Dragoș;
4. **Implicarea în activitățile dedicate zilei de 24 Ianuarie - Ziua Școlii** - momentul pregătit de Consiliul Elevilor s-a intitulat : **Înapoi la sat**;
5. **Flori și scrisori de Dragobete**;
6. **„Brașovul, capitala Crăciunului” - expoziție-concurs de fotografie**;
7. **Sprrijinirea evenimentului „Watercross”- crosul C. N. „Unirea”(inițiat de departamentul de activități sportive)**;

Consiliul Școlar al Elevilor a avut ca obiectiv principal stimularea și valorizarea potențialului elevilor prin îndrumarea și sprijinirea acestora în organizarea activităților dar și creșterea prestigiului școlii.

Privind retrospectiv activitatea Consiliului Școlar al Elevilor, putem vorbi și de puncte tari și de puncte slabe, care pe viitor pot constitui puncte de plecare spre obținerea progresului în activitatea educativă.

Puncte tari:

- varietatea activităților;
- implicarea elevilor în proiecte și parteneriate;

- relații bune între membrii CSE;
- comunicarea eficientă cu colegii;
- comunicarea eficientă cu profesorii și conducerea școlii;
- punerea în valoare a unor noi talente ale elevilor.

Puncte slabe:

- slaba cooperare cu CJE;

Spectacol cu ocazia Sărbătorii Crăciunului

1 Decembrie, Ziua Națională. Proiectul "*Bucuria de a fi român*" a constat în evidențierea importanței acestei zile prin alocuțiuni, momente artistice și crearea unei zile a portului național în cadrul colegiului.

Cu ocazia Dragobetelui, o parte din flăcăii Colegiului Național UNIREA au întâmpinat fetele la intrarea în incintă cu câte o floare. Mai apoi s-au adunat scrisori de Dragobete, care au fost ulterior distribuite la destinatarii mult îndrăgiți.

prof. Ligia Blaj

Anul 2017, an comemorativ Patriarhul Justinian

Justinian Marina, pe numele de mirean **Ioan Marina**, (n. 22 februarie 1901, Suiesti, județul Vâlcea - d. 26 martie 1977, București) a fost al treilea patriarh al Bisericii Ortodoxe Române, între 1948 și 1977. A fost patriarhul care a acceptat colaborarea dintre Biserica Ortodoxă și autoritățile comuniste.

Preot de mir în Episcopia Râmnicului

Ioan Marina s-a născut în familia unor agricultori. Mama sa voia să se facă preot și, dată fiind înclinarea lui nativă spre învățătură, în anul 1915 a intrat la *Seminarul Teologic "Sf. Nicolae"* din Râmnicu Vâlcea, pe care l-a absolvit în anul 1923, obținând în același an și diploma de învățător, în urma examenului desfășurat la Școala Normală din acest oraș.

Își începe lucrarea pe tărâm social la 1 septembrie 1923, ca învățător la școala primară din satul Olteanca județul Vâlcea, după care devine preot în Băbeni.

În anul 1925 se înscrie ca student la *Facultatea de Teologie* din București, obținând titlul de licențiat în teologie în anul 1929. În anul următor își dă demisia din învățământul primar și se consacră cu totul slujirii altarului. Remarcând că tânărul preot Ioan Marina dispune de însușiri ce depășeau aria de activitate al unui preot de sat, PS Vartolomeu Stănescu, episcopul Râmnicului, l-a chemat lângă sine și l-a numit, la 1 noiembrie 1932, în funcția de director al *Seminarului Teologic "Sf. Nicolae"* din Râmnicu Vâlcea. La aceeași dată a fost detașat ca slujitor la catedrala episcopală a Râmnicului.

La vârsta de 34 ani a suferit pierderea soției, decedată la 18 noiembrie 1935, în vârstă de 27 de ani. Rămas văduv, nu se recăsătorește, crescându-și singur cei doi copii ai săi, Silvia și Ovidiu.

La 25 august 1939 preotul Ioan Marina a fost mutat de la direcția seminarului la conducerea tipografiei eparhiale. Ca o recunoaștere a meritelor sale, depuse în timp de douăzeci de ani de preoție, autoritățile eparhiale vâlcene l-au cinstit cu toate rangurile bisericești (sachelar, iconom și iconom stavrofor cu drept de a purta brâu roșu), fiind ales în paralel ca membru în Consiliul Central al Asociației Generale a Clerului din România. Ministerul Cultelor, la propunerea Mitropoliei Craiovei, i-a acordat răsplată Meritul cultural clasa I pentru Biserică.

Arhiepiscop și mitropolit la Iași

Mitropolitul Moldovei Irineu Mihălcescu, ales în scaun la 29 noiembrie 1939, era bolnav și avea neapărată nevoie de o persoană tânără, energetică și capabilă care să-l ajute la refacerea Eparhiei, grav afectată de distrugerile războiului. În ziua de 11 august 1945, preotul Ioan Marina este tuns în monahism, la Mănăstirea Cetățuia din Iași, primind patronimicul Justinian, făcându-i-se și hirotesia în arhimandrit. Hirotonia în arhiepiscop a avut loc în Duminica zilei de 12 august 1945, în Catedrala Mitropolitană din Iași.

A fost instalat în scaun la 28 decembrie 1947, în Catedrala mitropolitană din Iași. În cei trei ani cât a păstorit la Iași ca arhiepiscop-vicar și apoi mitropolit al Moldovei, PS Justinian a depus eforturi imense pentru refacerea Eparhiei, crunt lovită de război și pârjolită de secetă. A reorganizat sectorul economic de la Centrul Eparhial, pentru a se realiza o mai bună administrare și control al resurselor, iar celorlalte sectoare - administrativ și cultural - le-a stabilit programe clare de lucru și cu termene precise.

A restaurat Catedrala și reședința mitropolitană, a completat cu călugări tineri și destoinici personalul slujitor al Catedralei mitropolitane, numindu-l ca eclesiarh pe părintele arhimandrit Teoctist Arăpașu.

Seceta cumplită din anii 1946-1947 a pârjolit ogoarele din zona Moldovei, adăugându-se mizeriei lăsate de război. Arhiepiscopul Justinian a încuviințat efectuarea primei procesiuni cu racla cu moaștele Sf. Cuvioase Parascheva, de când acestea se află la Iași, străbătând satele pustiite de secetă ale județelor Iași, Vaslui, Roman, Bacău, Putna, Neamț, Baia și Botoșani. Ofrandele adunate cu acest prilej au fost împărțite după chibzuința PS Justinian la orfani, văduve și invalizi, la cantine școlare, biserici în construcție și la mănăstiri pentru hrana bolnavilor și a călugărilor bătrâni și neputincioși.

Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române

Marele Colegiu Electoral Bisericesc, întrunit în capitala țării, la 24 mai 1948, a ales arhiepiscop al Bucureștilor, mitropolit al Ungrovlahiei și patriarh al României pe mitropolitul Moldovei Justinian Marina, "care s-a arătat vrednic prin statornicia sa în dreapta credință, prin lucrarea fără preget în slujirile sale de până

acum, printr-o muncă rodnică în folosul poporului și al Bisericii, printr-o blândețe părintească îndeajuns de cunoscută, dând întru îndeplinirea tuturor însărcinărilor și vredniciilor la care a fost chemat dovezi de neclintită ascultare față de Sfântul Sinod și de supunere față de legile țării" (din Gramata Sinodală de instalare).

Printre obiectivele sale figurau: pregătirea clerului în duhul Ortodoxiei și cerințelor vremii; restaurarea monahismului românesc; reorganizarea învățământului teologic; desființarea Bisericii Române Unite cu Roma și integrarea credincioșilor acestei biserici în Biserica Ortodoxă Română; reînnoirea legăturilor frățești cu toate Bisericile ortodoxe; promovarea relațiilor ecumenice cu Bisericile creștine etc.

Realizările sale ca patriarh

Patriarhul Justinian primește la București vizita Patriarhului Alexei al Moscovei și al întregii Rusii (iunie 1962)

În ciuda tuturor dificultăților, în cei 29 de ani de patriarhat, au avut loc o seamă de evenimente și schimbări care au ridicat mult prestigiul Ortodoxiei românești în lumea creștină și l-au făcut o figură reprezentativă a întregii Ortodoxii.

La 19-20 octombrie 1948 Sf. Sinod a votat Statutul pentru organizarea și funcționarea Bisericii Ortodoxe Române. În anul 1950 Sf. Sinod a hotărât - pentru prima oară - trecerea unor ierarhi, călugări și credincioși români în rândul sfinților și generalizarea cultului unor sfinți ale căror moaște se găsesc în țara noastră, iar canonizarea lor solemnă s-a făcut în anul 1955.

A creat așezăminte de asistență socială pentru preoți și călugări bătrâni (Dealu), pentru călugărițe și preotese bătâne (Vîforâta). A întreținut legături cu celelalte Biserici Ortodoxe surori și cu alte Biserici creștine: Rusă, Georgiană, Sârbă, Bulgară, Patriarhiile Ecumenică, de Alexandria și Ierusalim și Biserica Greciei.

A inițiat relații cu bisericile vechi orientale: armeană, etiopiană, coptă, siriană. S-au inițiat și întreținut relații cu o serie de arhiepiscopii romano-catolice: Austria, Germania, Belgia și cu Biserica Anglicană. Între ierarhii catolici cu care a întreținut relații de prietenie s-a numărat arhiepiscopul Vienei, cardinalul Franz König.

La rândul lor, delegații ai tuturor acestor biserici au vizitat pe patriarhul Justinian și Biserica Ortodoxă Română. Din anul 1961 Biserica Ortodoxă Română a reintrat în Consiliul Mondial al Bisericilor și a participat la toate acțiunile desfășurate în cadrul mișcării ecumenice actuale: Consiliul Ecumenic al Bisericilor, Conferința Bisericilor Europene etc.

Patriarhul Justinian a publicat 12 volume sub titlul semnificativ "Apostolat social" (București, 1948-1976), cu toate pastoralele, cuvântările și articolele sale. S-au reeditat: "Biblia sinodală", "Noul Testament"; toate cărțile de cult, fiecare în mai multe ediții, aproape toate manualele necesare pentru învățământul teologic superior și seminarial, o serie de lucrări cu caracter teologic, istoric, scrise de ierarhi, profesori de teologie, preoți, sau teze de doctorat.

În perioada de păstorire a Patriarhului Justinian s-au construit din temelie 302 biserici, au fost reparate sau restaurate alte 2345 biserici, dintre care monumente istorice 999, iar dintre acestea 128 mănăstiri, schituri și alte așezăminte monahale. Pe lângă bisericile nou construite care au fost împodobite cu pictură, în alte 271 de biserici pictura a fost restaurată.

De la întronizarea sa ca al treilea patriarh, la 6 iunie 1948, și până la moartea sa din 26 martie 1977, «în fața adversităților la care a fost supusă Biserica», scrie dl. Mihai Urzică, «Patriarhul Justinian s-a dovedit un abil diplomat și a căutat să țină piept, pe cât a putut, atacurilor îndreptate împotriva Casei Domnului. El a menținut strâns unite rândurile clerului, a sprijinit pe condamnații politici dintre preoții și călugării eliberați din pușcării și a restaurat multe biserici și mănăstiri, înfruntând sancțiunile, amenințările și chiar domiciliul forțat la care, pentru o vreme, a fost supus».

Patriarhul Justinian (1948-1977) a căzut victimă prigoanei comuniste, atunci când a protestat împotriva Decretului 410 din 19 noiembrie 1959, care prevedea că puteau fi admise în monahism doar persoanele care au împlinit vârsta de 55 de ani, bărbații, și de 50 de ani femeile, și în baza căruia, au fost scoși din mănăstiri «cca 5.000 de monahi și monahii». Așadar, patriarhul Justinian «a avut curajul să protesteze împotriva acestui decret abuziv, motiv pentru care «a fost trimis la schitul Dragoslavele, unde i s-a fixat domiciliu forțat timp de șase luni!»

Patriarhul Justinian a încetat din viață în seara zilei de 26 martie 1977, în vârstă de 76 de ani, după o grea suferință și o lungă perioadă de spitalizare. A fost depus în mormântul pe care cu grijă și l-a pregătit în zidul interior al Mănăstirii Radu Vodă din București, ctitorită de el. Pe crucea încastrată în zid, Patriarhul i-a cerut meșterului să sape următoarea inscripție: "*M-am luptat lupta cea bună. Credința am păzit. Am ajuns la capătul drumului vieții. De acum încolo, mă așteaptă răsplata dreptății, pe care mi-o va da Domnul, Judecătorul Cel Drept în ziua aceea*".

(https://ro.wikipedia.org/wiki/Justinian_Marina)

Flavius Constantinescu, clasa a X-a B

**CONCURSUL NAȚIONAL DE COMUNICĂRI ȘTIINȚIFICE
PENTRU ELEVII DIN CLASELE LICEALE
“CHIMIA – PRIETEN SAU DUȘMAN?!”
EDIȚIA a XI-a**

**CLORURA DE SODIU – ALIMENT, LEAC SAU OTRAVĂ?
PREMIUL I**

Pornind de la ideea că vrem ceva simplu și simbolic, dar totodată un subiect controversat în zilele noastre, am ales sarea. O dată cu această alegere, ne-am pus o serie de întrebări “*Este benefică?*”, “*Aceasta poate dăuna sănătății?*”, “*Ce cantitate de sare ar trebui să consumăm într-o zi?*”. Ne-am informat cu privință la aceste întrebări, dar am vrut să vedem cu ochii noștri așa că am decurs la o serie de experimente chimice prin care ne-am convins care este adevărata cantitate de sare din principalele alimente de pe masa românilor. Am avut și sprijinul colegilor noștri. Spre exemplu un coleg s-a oferit să ne aducă pâine făcută în casă, dar și sprijinul domnului profesor de chimie Doka Ciprian și cel al doamnei laborante Koloszi Simona, care ne-au ajutat să alegem alimentele care ulterior trebuiau analizate. Lucrarea a prins viață cu fiecare experiment pe care îl făceam și chiar eram mândri de toată munca pe care o depusem. Venise și ziua mult așteptată: Faza județeană. Cu emoții am pornit spre Colegiul Național de Informatică “Grigore Moisil” alături de domnul profesor. Ajunși la fața locului, ne-am pregătit materialele și ni s-a comunicat că noi vom prezenta primii. Ne-am învins emoțiile și am început prezentarea proiectului. Pe membrii comisiei de evaluare i-am întâmpinat cu pâine și sare ca niște adevărați români, iar în cele din urmă totul a decurs așa cum ne-am dorit.

A fost emoționant deoarece a fost primul concurs cu parte experimentală la care am participat, dar și foarte greu deoarece concuram cu colegi mai mari care aveau experiență. La sfârșit s-au anunțat rezultatele concursului și am fost foarte fericiți pentru că noi eram câștigătorii. Am mers să ne luăm diplomele, dar bineînțeles că am fost opriți de domnul profesor care a vrut să immortalizeze momentul.

În continuare, trebuia să ne pregătim pentru un eveniment și mai important: faza națională. De data aceasta ne-am gândit la o abordare cât mai complexă, deoarece concurența era și mai mare, confruntându-ne cu cele mai bune lucrări din toată țara. Ajunși în ziua cea mare am pornit spre București. Emoționați fiind, încercam să ne liniștim spunându-ne că o să fie o experiență interesantă și chiar dacă nu vom câștiga nimic, vom rămâne cu informații și experiențe pe care nu le vom uita niciodată.

Ajunși la Facultatea de Chimie, ne-am așezat și ne-am pregătit pentru marea prezentare. Chiar dacă au fost o serie de incidente tehnice în timpul susținerii lucrării noastre, am trecut cu succes și peste aceste încercări. Profitând de pauza de prânz bine-meritată ne-am hotărât să ne plimbăm prin Parcul Cișmigiu pentru a ne relaxa.

Venise ora premierii și ne-am întors la Facultate. Văzând că mențiunile, premiile 2 și 3 nu ne-au fost acordate, am început să ne emoționăm, dar apoi numele noastre s-au regăsit chiar la premiul 1. Ca răsplată pentru munca depusă, ne-au fost acordate diplome, o sumă consistentă de bani, halate de laborator personalizate și, nu în ultimul rând, cărți științifice.

Așadar, a fost o experiență interesantă pe care, cu siguranță, nu o vom uita niciodată, o experiență din care am învățat lucruri noi și care ne vor folosi toată viața atât nouă cât și colegilor noștri.

Jianu Octavia, Ursache Ciprian, clasa a IX-a D
Prof. îndrumător Doka Ciprian

CONCURSUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE ”GIOVANI E POESIA” TRIUGGIO - MILANO

Centrul Giovani e Poesia din Triuggio (Milano) în colaborare cu Centrul Cultural Italo –Român, Primăria Triuggio, Banca Credito Cooperativo Valle del Lambro, Asociația Culturală și Fotografică Valle Lambro, Editura *Prometeus* și cu patronajul Ziarului ”Il Cittadino” din Monza, Universitatea Valle de Lambro și ”*Messaggero dei Ragazzi*” din Padova organizează fiecare ediție a Premiului Internațional de Poezie de la Triuggio, Milano.

Premiul Internațional de Poezie s-a născut în anul 1991, ca un obiectiv al Centrului de Poezie și Tineret din Triuggio. În decursul

anilor s-a constatat o mare participare a elevilor din Italia, dar și a elevilor din alte țări, tot mai prezente în cadrul importantei manifestări de poezie de avengură internațională.

Adepty ai dictonului latin horatian *Carmina morte carent* (Poeziile sunt lipsite de moarte), elevii Colegiului Național ”Unirea” Brașov știu, ca și scriitorul francez Gustave Flaubert ”**Că nu există particulă de viață care să nu poarte în ea poezie.**” Deci, percepând această realitate, mulți elevi ai colegiului, se îndreaptă, adesea spontan, alături sub îndrumarea profesorilor, spre poezie. Unii dintre ei simt ”*tăria cerului poetic*”, ”*zboară deasupra mărilor/ trec peste nemărginirea timpurilor:/ în ramurile gândului...*” și se avântă spre **zenitul poeziei**.

Relevante sunt în acest sens rezultatele elevilor Colegiului Național ”Unirea” Brașov, la ultimele 5 ediții ale Concursului Internațional ”Giovani e Poesia”:

2013 - Ediția XXII	<ul style="list-style-type: none"> • Premiul IV con Menzione d`Onore (secțiunea C dai 13 ai 17 ani) – DIANA ȘTEFĂNESCU și Premiul ”SCUOLA E POESIA” - C.N. ”UNIREA” – BRAȘOV;
2014- Ediția XXIII	<ul style="list-style-type: none"> • Premiul ”Giovani Voci” - DIANA ȘTEFĂNESCU și RAMONA BORTOC; • Premiul al II-lea (secțiunea C - dai 13 ai 17 ani)) – MARIUS FLOREA
2015 - Ediția XXIV	
2016 - Ediția XXV	<ul style="list-style-type: none"> • Medalia de Argint a Camerei Deputaților din Italia - MARIUS FLOREA; • Premiul al II-lea (secțiunea C - dai 13 ai 17 ani) – ANDREI BĂLAN; • Premiul ”Giovani voci” (secțiunea C - dai 13 ai 17 ani) – ȘTEFAN LUCA.
2017 - Ediția XXVI	

Celebra *Villa Canonica* din Triuggio (Milano) – unde se desfășoară în fiecare an Ceremonia de Premiere a Concursului Internațional de Poezie ”Giovani e Poesia”.

Maria Cecilia ȘOȘU (profesor coordonator)

Participarea la Concursul Internațional de Poezie de la Triuggio (Milano)

Concursul Internațional de Poezie de la Triuggio (Milano) "Giovani e Poesia" a fost o experiență minunată. Încă de la aflarea rezultatelor mi-am dat seama că participarea la ceremonia de premiere va fi o „călătorie” pe care nu o voi uita niciodată. Acest concurs mi-a dat ocazia de a arăta lumii o fărâmă din ceea ce sunt, din ceea ce fac și din ceea ce simt. Italia mi-a arătat o față pe care nu aș fi putut-o descoperi în alt mod. Au fost și emoții, de altfel inerente, dar acestea au fost ușor de depășit. Locul premierii, celebra *Villa Canonica*, un loc propice pentru evenimente culturale de mare anvergură, pentru mine va rămâne un loc de o frumusețe inefabilă.

Doamna profesor Maria Cecilia Șoșu m-a susținut și m-a îndrumat în demersul de a participa la acest concurs, de a mă bucura apoi de laurii obținute. Pentru toate acestea voi spune doar atât "–*Multas gratias, magistra!*" Colegiul Național „Unirea” Brașov este locul în care m-am dezvoltat nu doar din punct de vedere intelectual, ci și ca persoană. Aici am învățat cu adevărat ce înseamnă **Să fii om frumos**, căci Profesorii și colegii mă inspiră în fiecare zi în acest sens. Voi continua să răspund *praesens* și la următoarele ediții ale acestui autentic *certamen* și voi mărturisi mereu, parafrazându-l și eu pe Gustave Flaubert, că nu există particulă de viață care să nu poarte în sine poezie.

Ștefan Luca, clasa a X-a D

Centro Giovani e Poesia

- FONDATA DA ALESSANDRO VILLA -

C.F. 03600870962
I - 20844 Triuggio (MB)
Via Indipendenza, 25 - Tel/fax: 0362970302
alex.villa@alice.it
<http://www.centrogiovaniepoesia.org>

OGGETTO: premiazione.

A LUCA STEFAN

La Segreteria del Premio Internazionale "Centro Giovani e Poesia-Triuggio" comunica che Le è stato attribuito il **Premio speciale "Giovani Voci"**.

La cerimonia di consegna dei premi si terrà **Domenica 4 giugno 2017** con inizio alle ore 14,30 presso Villa Taverna a Canonica di Triuggio (MB). Si rammenta che, in base alle norme del Bando di Concorso, il premio dovrà essere ritirato personalmente o mediante delega.

Per ragioni organizzative è richiesta una conferma del ricevimento della comunicazione e della presenza alla cerimonia.

Il Presidente
Alessandro Villa

Triuggio, 22.03.2017

MAXIMA REVERENTIA MAGISTRIS!

Doamnelor, domnișoarelor, domnilor profesori și tineri uniriști,

Astăzi, 5 Octombrie 2016, de Ziua Internațională a Dascălului, vă mărturisesc că, în fața dumneavoastră, mă simt altfel decât în oricare altă zi. Scos la tablă, în acest moment, simt că sunt pregătit să rostesc răspunsuri la întrebări care mi-au fost adresate din viitor.

Dragi profesori,

Imediat după naștere, unui copil i se consemnează numele, însă, doar în urma Tainei Botezului, i se oferă identitate în fața lui Dumnezeu. În același înțeles, simpla înscriere la școală este doar un act administrativ și doar în urma unui, să-i spunem, botez cognitiv, primește identitate în fața viitorului. În *“Didactica Magna”*, părintele educației moderne, Comenius, afirma că, la naștere, natura înzestrează copilul numai cu *„semințele științei, ale moralității și religiozității”*. Pentru a deveni bunuri ale omului, „semințele” pot fi prelucrate doar prin educație. Educația și cultura, pentru omul evoluat, reprezintă un certificat în fața propriului viitor, însă cunoștințele îi pot fi oferite și atestate doar de către dascăl.

Dar ce este un dascăl? Dincolo de zidurile școlii, este cetățeanul urbei, apăsător de obligațiile cotidiene; este părintele sau copilul; este prietenul, vecinul, clientul fidel al magazinului de pâine; este doar un număr în condicile instituțiilor. În școală, **El, Dascălul, devine POARTA CĂTRE LUMINĂ, dar și artist, sculptor în aptitudinile și deprinderile noastre.** Platon definea educația ca fiind *„arta de a forma bunele deprinderi sau de a dezvolta aptitudinile native pentru virtute ale acelor care dispun de ele”*.

La școală, noi, elevii, primim zilnic note. Bune sau rele, aceste note sunt repere ale unei hărți, pe care, privind-o, înțelegem în ce punct ne aflăm în drumul nostru către desăvârșire. Pentru profesori nu există note; suntem doar noi, aranjați pe etajere de gânduri în noptiera aducerilor aminte.

Se impune ca la sfârșitul acestei cuvântări să vă mulțumesc. Însă, așa cum, o plantă nu îi poate mulțumi ploii, ori agriculturului, așa cum o casă nu îi poate mulțumi zidarului, așa cum un cititor nu îi poate mulțumi personajului, nici eu nu pot, deocamdată, să vă mulțumesc. Vă va mulțumi, în schimb timpul, ștergându-vă sudoarea de acum cu răsăritul zilei de mâine.

La mulți ani, în numele colegilor mei, la mulți ani, în numele generațiilor trecute și viitoare! **Mă inclin!**

Andrei TODERAȘ, clasa a X-a D

Elevi pasionați

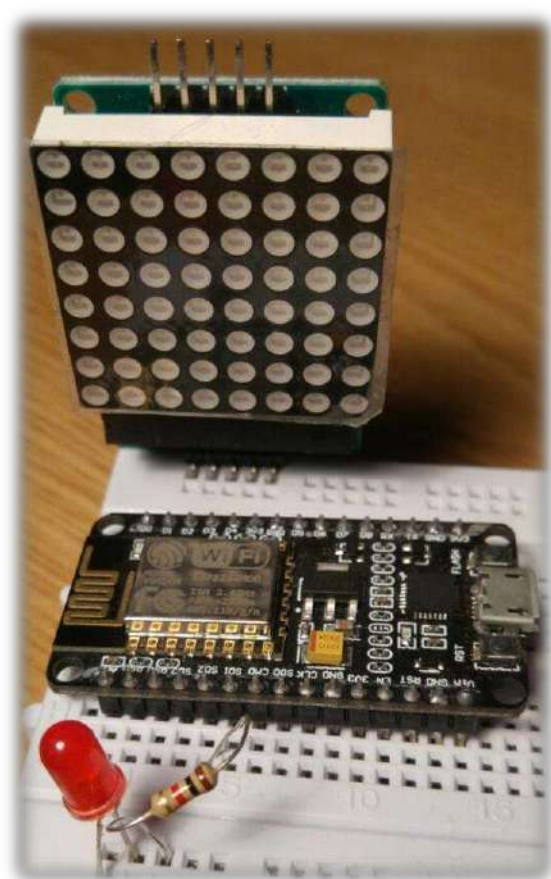
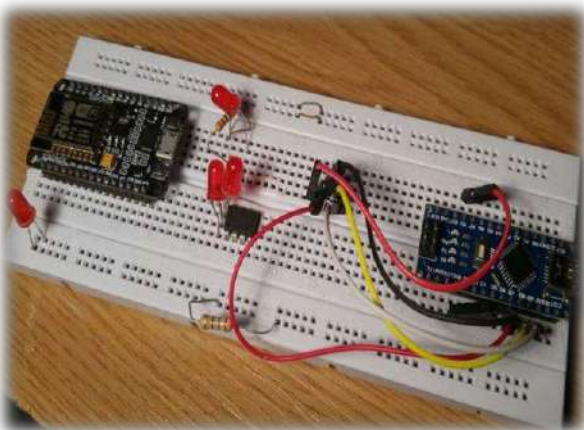
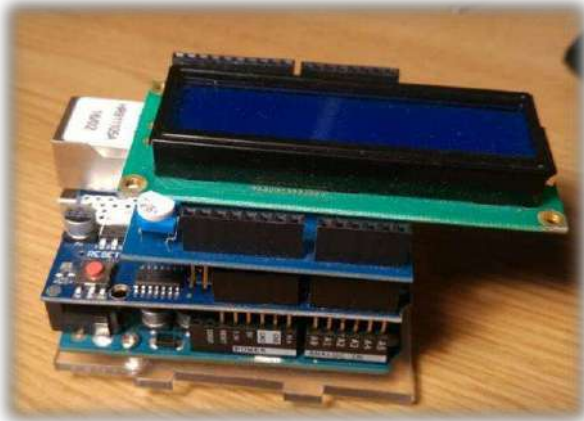
Numele meu este Lepădatu Radu, elev în clasa a XI – a E și sunt pasionat de electronică, automatică și programare. Totul a început cu o postare de pe internet despre câțiva roboței ce fuseseră programați de niște studenți străini. Văzând ce au făcut, mi-am zis că și eu pot și m-am apucat să mă interesez de robotică, automatică și electronică pe parcursul câtorva săptămâni de “*învățare online*”. Mi-am comandat o placă de programare Arduino, (Arduino = este o platformă de procesare open-source, bazată pe software și hardware flexibil și simplu de folosit), câțiva senzori și led-uri și o carte de “începători”. Cam asta este toată povestea mea, după aceea am început să avansez treptat, învățând singur din greșelile mele: cum să programez, cum să conectez rezistențe, etc, iar după câteva eșecuri, au început să apară și anumite reușite (un server de controlare a temperaturii pe internet, cu statistici și feedback în timp real).

Din păcate, mi-ar fi plăcut să existe anumite cursuri, dedicate elevilor români pentru învățare, adaptare și aprofundare pentru a face învățarea mult mai ușoară.

Cea mai dificilă parte a învățării a fost scoaterea anumitor părți esențiale din manualele lungi regăsite pe internet și adaptarea lor la proiectele mele.

Oricine poate învăța, cu puțină inițiativă, de la electronică la automatică și programare, ideea este să fii devotat și să îți placă ceea ce faci.

Iată câteva exemple practice realizate de mine:

Radu Lepădatu, clasa a XI -a E

Discurs în calitate de șef de promoție

Stimați domni profesori, dragi colegi, onorați părinți,

Vă mulțumesc că sunteți prezenți aici pentru a ne susține și pentru a vă bucura de reușita noastră, a celor care astăzi marcăm finalul unei etape speciale, liceul. Am pregătit un discurs pentru că și Titu Maiorescu își pregătea prelegerile, însă emoțiile din această sală sunt mult mai puternice decât cele de acasă, unde l-am scris, așa că probabil va fi un discurs spontan fiindcă îmi este greu să vă vorbesc în calitate de șef de promoție, considerând că voi toți, dragi colegi, sunteți liderii întregii generații.

A fost oare liceul un „cimitir al tinereții” noastre? sau, mai degrabă, un loc unde am învățat să gândim, unde nu am primit doar informații, ci am fost formați ca oameni în spiritul devisei lui Einstein : „ *Încearcă să fii om de valoare și nu neapărat om de succes*”.

În 4 ani, am realizat că singurul lucru pe care pot oricând să-l dau dar, să-l țin în același timp este cuvântul meu și le mulțumesc pe această cale colegilor mei de clasă, alături de care am înțeles că „*fiecare greutate pe care am întâmpinat-o ne-a oferit șansa de a evolua prin înțelegerea ei*”.

Nu în ultimul rând, le mulțumesc profesorilor, care ne-au sădit în suflet mândria și onoarea de a fi absolvent de Colegiul Național „UNIREA”, iar în gând calitățile necesare acestei reușite: cunoaștere, rigoare, disciplină, demnitate, respect, curaj, putere de muncă și de înțelegere, corectitudine. Sunt convinsă că noi, cu toții, vom ști să profităm de avantajele și de oportunitățile pe care titlul de absolvent de Colegiul Național „Unirea” ni le va aduce.

Doresc să abordăm viața cu seriozitate și încredere în forțele proprii așa cum am fost obișnuiți în anii de liceu.

Cei mai frumoși ani ai copilăriei s-au dus, urmează viața „*cu alți pedanți profesori, cu examene grele*”, cu sușuri și coborâșuri, dar pentru a reuși va trebui să aflăm singuri rezultatul ecuației vieții.

Îmi doresc să ne regăsim peste 10 ani și să nu ne ajungă timpul să ne povestim realizările, iar profesorii să ne primească cu entuziasmul și mândria cu care părăsim noi astăzi liceul. Totuși, până la acea revedere mai rămân două mici hop-uri: bacalaureatul și admiterea.

Acestea fiind spuse, dragi colegi absolvenți, vă urez mult succes în domeniul la care aspirați, multe realizări și un viitor plin de speranțe.

Vă mulțumesc pentru atenția acordată!

Anii de liceu

Se spune că cei mai frumoși ani din viața unui tânăr sunt cei petrecuți în liceu. Liceul devine locul unde începe aventura numită adolescență și perioada când se leagă prietenii pe viață. Anii de liceu nu pot fi comparați cu nimic pe această lume, întrucât tot ce se petrece între cei patru pereți ai liceului este unic. Dar din păcate, timpul este trecător și tot ce am trăit în anii de liceu rămâne o amintire plăcută - o amintire pe care nu o voi mai putea repeta în viitor indiferent de colegi și mediul în care voi studia sau lucra.

Spun aceasta, pentru că, parcă ieri eram clasa a IX-a și îmi imaginam că în acești patru ani nu voi face altceva decât mă voi distra și voi învăța. Dar au fost mult mai multe ... acele multe viroze respiratorii sau laringite, prea cunoscuta foame, prea râvnitele produse de patiserie de la chioșc, zgomotele dese de caiete răsfoite sau scăpate pe jos în timpul lucrărilor, orele când toți colegii ne plictiseam, vestitele porecle atribuite colegilor, conflictele cu profesorii și colegii, „furatul” temelor, lacrimile vărsate pentru note mici, vestita scuză că era aglomerat la magazin sau drumul până la liceu, râsetele și șușotelile din timpul orelor, urmate de invitația profesorilor la o plimbare pe culoar sau prin curtea școlii și multe alte peripeții.

Anii de liceu ne oferă posibilitatea să dăm frâu liber fanteziilor și să visăm. Ei reprezintă o legendă ce îmbină regrete, certuri, împăcări, iubiri, aplauze și sentimente. Și atunci de ce să nu profităm de ei și să creăm amintiri? Nu cred că nu există vreun licean care să nu fi lăsat în urmă ceva, cum ar fi: formule pe bănci, un 2 în catalog ce ține strâns o absență și câțiva nervi profesorilor.

Îmi închid acum ochii și pentru o clipă pătrund din nou în atmosfera pauzelor și a orelor. Parcă ieri pășeam sfioasă pentru prima dată în curtea liceului. Încă nu îmi vine să cred că 4 ani au trecut așa de repede. Am crezut că nu se va sfârși niciodată și acum, brusc, ne trezim că suntem pe cale să devenim independenți. Deși, dacă stau să mă gândesc, în toți acești ani am visat la clipa asta: să termin liceul, să plec la facultate, să fiu liberă, să iau singură propriile mele decizii, și brusc, când a venit clipa „mult așteptată”, parcă nu-mi mai

doresc așa tare... deja îmi lipsesc anii de liceu. Îmi amintesc cu nostalgie de prima oră de limba engleză din clasa a IX-a. Era într-o zi de marți, iar prima oră aveam limba engleză. Era prima întâlnire cu doamna profesoară. Îmi amintesc și acum că după terminarea orei mi-am sunat mama plângând și i-am spus că eu nu voi putea să fac față cerințelor doamnei profesoare, dar cei patru ani de liceu mi-au dovedit contrariul. Anul școlar următor a fost cel mai frumos. Deja ne cunoșteam, prietenii care aveau să dureze, deja se legaseră, iar sfiala de „boboc” dispăruse. Am început să ne petrecem din ce în ce mai mult timp împreună. Clasa a XI-a a fost deosebită și ea la fel ca celelalte. Deși începuseră să apară micile „biserițe”, știam în continuare să ne comportam ca un colectiv, iar la organizatul de „chiuluri în grup” începusem să fim maeștri. Clasa a XII-a nu s-a lasat mult așteptată și parcă ultima vacanță de vară a trecut mai repede ca oricare alta. Primul clopoțel al ultimului an de liceu nu a întârziat să sune. Ultimul an de liceu a adus cu el mult nenumăratele cerințe și proiecte din partea profesorilor, care în cele din urmă îmi vor lipsi... Și totuși, nici atunci nu realizăm cât de aproape este sfârșitul liceului. Dar iata-l aici... Nu a întârziat să vină.

Mă întreb cum vom fi peste 10 ani? Ne vom ține promisiunile și ne vom reîntâlni? Ni se vor mai părea glumele de acum amuzante? Ne vom îndeplini visele de acum, sau măcar, ni le vom mai aminti? Ne vom descurca singuri mai departe? Vom primi cu toții slujbele la care am sperat?

Nu voi privi data de 1 iunie ca pe un sfârșit. Sunt conștientă că timpul lăsat în urmă nu se va mai întoarce, dar știu că au rămas amintiri frumoase care niciodată nu vor pieri pentru că anii de liceu se vor eterniza în sufletul meu. O voi privi ca pe un nou început. Începutul unei alte etape în care voi avea șansa de a învăța lucruri noi. Pentru mine nu va fi povestea care se termină cu „Sfârșit”, ci cu... „Va urma...”

Cariera militară

Ce a urmat în cazul meu a fost alegerea de a urma o carieră militară - visul meu din copilărie. Totul a început cu nenumăratele reportaje despre armată și vizitele din partea membrilor și studenților militari cu scopul de a prezenta oferta educațională. Am ales această profesie din pasiune și din dragoste față de țară.

Armata, după cum toată lumea știe, îți oferă multe avantaje: educație aleasă, o pregătire profesională excepțională, un loc de muncă stabil, posibilitatea de afirmare și măsuri de protecție socială.

Pe lângă toate acestea, a face parte dintr-un mediu militar nu înseamnă doar a-ți defini personalitatea, ci a te maturiza, a lucra într-un mediu dinamic și competitiv. Experiența, pe care o dobândești în acest domeniu atât pe plan profesional, cât și în viață, nu poate fi comparată cu nicio altă experiență din alt domeniu, pentru că tot ce se trăiește aici e unic și ireversibil.

Așadar, pentru mine, a face parte din armată înseamnă a-mi face datoria față de țară, a fi un membru demn și respectat al societății.

Aniela Sorana Ișoiu, clasa a XII-a D